

Arrest

nr. 125 329 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat L. LUYTENS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Koerdische afkomst. U bent op X 1987 in Kirkuk geboren. U bent tot het derde middelbaar naar school geweest. U woonde bij uw ouders in de wijk Azadi in Kirkuk. Begin 2010 begon u als politieagent te werken. Na een speciale opleiding werkte u vanaf augustus 2011 bij de antiterreureenheid van de politie in Kirkuk.

Op 29 september 2012 werd u opgebeld door leden van Ansar al-Sunna. U kreeg een opname te horen waarin u bedreigd werd. Er werd gezegd dat u uw werk moest verlaten, anders zou u vermoord worden. U liet de opname horen aan uw overste bij de politie. Die zei u dat u zich niet veel zorgen moest maken. U besloot uw werk niet stop te zetten.

Op 22 oktober 2012 vond uw moeder een brief bij u thuis. Toen u later die dag thuis kwam van uw werk, zag u dat het een dreigbrief van Ansar al-Sunna was. Er stond in dat u binnen de 24 uur vermoord zou worden als u uw werk niet stopzette. U ging met de brief naar uw overste die u aanraadde niet terug naar huis te gaan. U logeerde enkele nachten op het politiebureau en een nacht bij een bevriende collega. Uw familie verhuisde naar het huis van uw oom, elders in dezelfde wijk.

Deze problemen deden u het land verlaten. U bent op 26 oktober 2012 uit Irak vertrokken. Op 5 november kwam u in België aan. De dag erna vroeg u asiel aan.

U vreest vermoord te worden door leden van Ansar al-Sunna omwille van uw werk bij de politie bij een terugkeer naar Irak. Sinds enkele maanden slaagt u er niet in uw familie in Irak te contacteren. U vreest dat hen iets overkomen is.

Om uw asielaanvraag te ondersteunen legt u een sim-kaart neer, waarop de opname van Ansar al-Sunna zou staan.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

U hebt het Commissariaat-generaal er immers niet van overtuigd dat u als politieagent bij een antiterreureenheid in Kirkuk gewerkt hebt. Zo weigert u aanvankelijk informatie te geven over de locatie van uw werkplaats. U zou immers getraind zijn in de geheimhouding ervan. Wanneer aangedrongen wordt verklaart u uiteindelijk dat uw dienst na een bepaalde periode steeds van plaats veranderde. U noemt verschillende wijken in Kirkuk (CGVS, p.8). Wanneer u gevraagd wordt in wat voor gebouwen uw kantoor dan gevestigd was, zegt u enkel dat het overheidsgebouwen zijn, zonder meer specifieke informatie toe te voegen. U legt weinig aannemelijke verklaringen af over de bewaking van deze gebouwen. Zo verklaart u aanvankelijk dat u en uw collega's zelf de gebouwen in burgerkledij, maar wel gewapend, bewaakten. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat gewapende burgers juist de aandacht op het gebouw zouden vestigen, en dat dit haaks staat op de geheimhouding die u eerder aanhaalde, verklaart u dat u en uw collega's het gebouw van achter een muur en van op het dak bewaakten. De buurtbewoners zouden jullie dus niet kunnen zien (CGVS, p.8). Opnieuw geconfronteerd dat de aandacht moet hebben getrokken, verklaart u enkel dat de overheid blijkbaar zo zijn plannen had en dat er in de gebouwen vergaderingen plaatsvonden (CGVS, p.8-9). Met deze opmerking geeft u echter geen antwoord op de u gestelde vraag. Wanneer u gevraagd wordt waarom u geen uniform moest dragen op de momenten dat u bewakingsdienst deed, verklaart u dat u geen aandacht van de buurtbewoners mocht trekken (CGVS, p.9). Dat is een weinig zinvol antwoord in het licht van uw eerdere verklaring dat de buurtbewoners jullie niet zouden kunnen zien omwille van de muur die rond het gebouw zou zijn opgetrokken (CGVS, p.9). Bovendien zijn gewapende personen in burger veel opvallender dan gewapende geüniformeerde personen, zoals eerder opgemerkt werd. Later tijdens het gehoor verklaart u echter dat u met burgerkledij een politie-uniform met donkerblauwe broek en lichtblauw hemd bedoelt (CGVS, p.9). Het is echter weinig waarschijnlijk dat u de woorden 'burgerkledij' voor dergelijk politie-uniform zou gebruiken.

Ook uw overige verklaringen over uw uniform zijn weinig aannemelijk. Zo verklaart u dat u twee uniformen zou hebben gehad: enerzijds het blauwe politie-uniform voor de bewakingsdienst, waarmee u het uniform van de lokale politie in Irak beschrijft, en anderzijds een groen gespikkeld militair ogend uniform, waarmee u het uniform van de federale politie in Irak beschrijft (CGVS, p.9). Het komt weinig geloofwaardig over dat u twee verschillende uniformen zou hebben. In de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt is nergens terug te vinden dat politieagenten van de federale politie (waartoe de terrorismebestrijdingsdienst behoort) twee uniformen zou hebben. U kan evenmin uitklaren waarom uw dienst juist wél twee uniformen nodig zou hebben (CGVS, p.9). Bovendien blijkt dat u geen van beide uniformen in detail kan beschrijven. U komt niet verder dan de kleur van de stof. Over het gespikkelde uniform voegt u nog toe dat u een kogelvrije vest droeg (CGVS, p.10). U vertelt niets over de hoofddeksels of het schoeisel, noch over de bijkomende accessoires die vele agenten gebruiken. Zo maakt u niet aannemelijk dergelijk uniform maanden- of jarenlang gedragen te hebben.

Over de opleidingen die u gevolgd zou hebben, weet u nauwelijks details te vertellen. De opleiding die u in Suleimaniya zou hebben gevolgd zou specifiek bedoeld zijn voor toekomstige leden van antiterreureenheden. Toch zou u er enkel fysieke training hebben gehad, geleerd hebben uw wapens te onderhouden en geleerd hebben uw uniform snel aan te trekken (CGVS, p.13). Dat komt niet geloofwaardig over. Ook over de basisopleiding tot agent kan u weinig details vertellen. In die drie maanden zou u ook enkel hebben geleerd hoe u uw uniform moest dragen en hoe u moest omgaan met uw wapen (CGVS, p.14) terwijl uit de informatie van het Commissariaat-generaal onder meer blijkt

dat elke politieagent verplicht is ook een opleiding 'mensenrechten' te volgen. Dat vermeldt u niet. Uw gebrekkige kennis over de opleidingen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering deze opleidingen gevolgd te hebben voor uw werk als politieagent.

U vertelt spontaan over één van de arrestatieopdrachten waaraan u zou hebben meegewerkt (CGVS, p.18). Daarbij vertelt u dat uw eenheid eerst een bepaalde persoon moest observeren. Later werd besloten tot arrestatie over te gaan. Het is echter weinig aannemelijk dat een goed getrainde antiterreureenheid twee keer zou falen bij het invallen van het huis omwille van een hond op het dak, zoals u beweert (CGVS, p.18). Het is evenmin aannemelijk dat een persoon gearresteerd zou worden omdat hij meerdere personen in zijn huis zou herbergen, zoals u beweert (CGVS, p.22). U weet evenmin van wie de opdracht tot arrestatie kwam (CGVS, p.22), wat de geloofwaardigheid opnieuw ondermijnt. Bovendien kan u slechts één naam noemen, terwijl er twee terroristen gearresteerd zouden zijn en twee gedood (CGVS, p.22). Op de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u dan weer verklaard dat er bij die operatie vier terroristen gearresteerd werden. Wanneer dit opgemerkt wordt, herhaalt u gewoon uw laatste verklaring zonder de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren (CGVS, p.22). Telkens weer wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde beroep als agent bij de antiterreurenpolitie aangetast.

Verder blijkt u slecht op de hoogte van de verschillende politiediensten in Irak. U kan enkel de lokale politie, 'assaish' en 'zanyari', en de 104 dienst noemen. U kan niet aanduiden op welke manier de Assaish verschilt van de antiterreureenheid waar u beweert gewerkt te hebben (CGVS, p.12-13). U kent geen enkele andere politiedienst, terwijl er in Irak ook nog grenspolitie is, de beschermingsdienst voor gebouwen, de civiele bescherming, de verkeerspolitie... Uw gebrekkige kennis over de verschillende politiediensten zet de geloofwaardigheid van uw job als politieagent opnieuw op de helling.

Verder spreekt u over Sarhad Qader, die u aanduidt als hoofd van de antiterreurdienst in Kirkuk en in het zuiden van Irak (CGVS, p.17). Uit de informatie van het CGVS blijkt echter dat deze persoon bij de gewone politie in de stad Kirkuk werkt. Met deze informatie geconfronteerd, zegt u enkel dat deze persoon niet al zijn functies kan opnemen. Hij zou zeker hoofd zijn van de antiterreurdienst (CGVS, p.18). Deze opmerking kan de tegenstrijdigheid niet op afdoende wijze uitklaren. De geloofwaardigheid van uw werk bij de antiterreureenheid in Kirkuk wordt verder aangetast doordat u nog nooit heeft gehoord van Hasan Kirkukli. Deze persoon is nochtans hoofd van de antiterreurdienst in Kirkuk volgens de informatie van het Commissariaat-generaal. Ook van Turhan Abdul Rahman, vice-directeur-generaal van de Kirkukse politie en van de antiterreureenheid, hebt u nog niet gehoord (CGVS, p.17). Over de arrestatie van terreurverdachten in oktober 2011 in Hawija, een zaak die direct verband houdt met uw eigen beroep, hebt u niets vernomen (CGVS, p.17). Deze elementen ondermijnen opnieuw de geloofwaardigheid van uw bewering dat u bij de antiterreureenheid van de Kirkukse politie hebt gewerkt.

Gezien de geloofwaardigheidsproblemen bij het door u beweerde beroep, kan ook aan de vervolgingsfeiten die het gevolg daarvan zouden zijn, niet zomaar geloof worden gehecht. Bovendien zijn er ook in uw verklaringen over deze vervolgingsfeiten elementen die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

Zo verklaart u aanvankelijk dat u telefonisch bedreigd werd. Wanneer u gevraagd wordt wanneer dat was, zegt u dat het op 29 september 2012 was. U zegt dat het telefoontje van de groepering Ansar al-Sunna was. U beweert slechts één telefoontje van hen te hebben gehad (CGVS, p.19). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw bewering van op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de telefonische bedreiging op 23 september 2012 was (vragenlijst CGVS, vraag 5), zegt u dat u eerder ook een paar keer gewaarschuwd werd. Wanneer u gevraagd wordt hoe u dan gewaarschuwd werd, zegt u dat u telefoontjes kreeg. Geconfronteerd met uw eerdere bewering dat u slechts één telefoontje van Ansar al-Sunna zou hebben gehad, verklaart u dat u slechts één keer de opname heeft geregistreerd en aan uw overste heeft gemeld. De andere keren zou u dat niet gedaan hebben (CGVS, p.19). Met deze opmerking kan u de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uitklaren. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt wanneer u voor het eerst via de telefoon de opname van Ansar al-Sunna hoorde, zegt u opnieuw dat het op 29 september was. Opnieuw geconfronteerd met uw eerdere bewering dat u op 23 september telefonisch bedreigd werd, zegt u dat u op 23 september ook bedreigd werd (CGVS, p.19). Dat is strijdig met uw opmerking dat u op 29 september voor het eerst door Ansar al-Sunna gebeld werd. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, zegt u enkel dat u de eerste twee keer niet serieus nam omdat u er geen bewijzen van had (CGVS, p.20). Hiermee kan u de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uitklaren. Het feit dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet over de eerdere bedreigingen gerept heeft en uw tegenstrijdige antwoorden op het CGVS ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u beweerde bedreigingen.

U legt op het CGVS een simkaart neer waarop de opname van Ansar al-Sunna zou staan. De bewijskracht van het door u neergelegde stuk kan alleen maar laag genoemd worden. Wat er ook

te horen is op deze kaart, de boodschap kan door eenieder zijn ingesproken. Het door u neergelegde stuk kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien bewijsstukken in het kader van een asielaanvraag enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten.

Verder maakt u niet aannemelijk waarom u na deze telefonische bedreigingen toch thuis bleef wonen en uw werk verder zette. Door deze bedreiging aan uw overste te melden hebt u immers aangegeven deze bedreiging serieus te nemen. Bovendien zou uit de bedreiging zijn gebleken dat uw belagers wisten waar u woonde (CGVS, p.20). Uw opmerking dat u enkel de raad van uw overste opvolgde (CGVS, p.20), kan niet op afdoende wijze uitklaren waarom u niet stopte met uw werk of van adres veranderde.

Na het ontvangen van de dreigbrief zou u wel uw ouderlijk huis verlaten hebben. U legt echter tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijfplaatsen in de periode voor uw vertrek. Aanvankelijk verklaart u dat u eerst bij een bevriende collega verbleef en later op het werk (CGVS, p.18). Kort daarna verklaart u echter eerst op het werk te hebben verbleven en later, de dag voor uw vertrek, bij een bevriende collega (CGVS, p.21). Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ondergraven.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Om dit reëel risico te kunnen evalueren, dienen diverse objectieve elementen, zoals daar zijn het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen, etc. in ogenschouw genomen te worden.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds is het duidelijk dat er niet kan gesteld worden gesteld worden dat er anno 2013 in Irak een open strijd aan de gang is waarbij de strijdende partijen elkaar om terreinwinst bekampen. De recente golf grootschalige aanslagen roept herinneringen op aan de burgeroorlog die Irak in de periode 2006-2007 in de greep hield. Ook het toenemende sektarische karakter van het gepleegde geweld, de toegenomen slagkracht van Al Qaeda en de beperkte reactivering van de sjiiitische milities roepen de vrees op voor een hernieuwde escalatie van geweld. De omvang van het gepleegde geweld in Irak blijft echter significant lager dan in 2006- 2007. De 963 burgerdoden in mei 2013 en de 928 burgerdoden in juli 2013 vormen de hoogste dodentallen die Centraal-Irak gekend heeft sedert april 2008, maar deze aantallen blijven meer dan de helft lager dan het gemiddelde aantal burgerdoden dat in de periode 2006- 2007 maandelijks viel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillende typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst de afgelopen jaren weliswaar onstabiel bleef, doch dat er geen "open combat" gevoerd wordt. Hoewel er melding wordt gemaakt van diverse veiligheidsincidenten en aanslagen, waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld dat de provincie Kirkuk heden kenmerkt hoofdzakelijk doelgericht van aard. De toename van het geweld in de provincie vertaalt zich eerder in een toename van het aantal "targeted killings", vuurgevechten en autobommen. Hierbij worden voornamelijk het leger, de politie, en Sahwaleden geviséerd. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal incidenten, waarvan het gros in de provinciehoofdstad voorkomt, is het aantal burgerslachtoffers echter beperkt gebleven.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie

gekomen dat er in de provincie Kirkuk actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker is het niet eens met de motieven die in de bestreden beslissing worden vermeld.

Verzoeker betoogt inzake de motieven inzake zijn tewerkstelling bij de politie:

"Verzoeker meent dat de beoordeling omtrent zijn al dan niet tewerkstelling bij de politie, meer bepaald de antiterrorisme-eenheid, subjectief is en niet voldoende gestaafd wordt door objectieve gegevens.

De ingeroepen argumenten beperken zich trouwens tot verwijzingen naar heel algemene informatiebronnen.

Eenzijds is verzoeker immers geen hooggeschoold lid van die politie(éénheid); anderzijds is hij door zijn opleiding een beetje achterdochtig waardoor hij in eerste instantie misschien niet onmiddellijk vrijuit begon te praten en enkele uitspraken niet helemaal goed overkwamen; niettemin slaagde hij er daarna wel degelijk in om alle vragen op een redelijke manier te beantwoorden en bij nalezing van het gehoorverslag kan men wel degelijk vaststellen dat hij een voldoende basiskennis bezit en op alle vragen antwoord kon bieden.

Dat men deze antwoorden als te vaag en/of gebrekkig kwalificeert is te subjectief en betreft dus uitsluitend de negatieve kant, zonder enige aandacht te besteden aan de pertinente informatie die wel wordt geboden.

Verzoeker behoudt zich daarom het recht voor om op uw bijkomende vragen ter zitting te antwoorden.

Verzoeker is trouwens thans in het bezit van een attest van zijn werkgever (6), dat hij momenteel nog laat vertalen; het is uiteraard ook spijtig dat verzoeker nav de intrekking, die intussen ook al bijna 9 maanden geleden gebeurde niet minstens terug werd opgeroepen om te kijken of de argumenten die destijds werden ingeroepen nog kunnen standhouden en/of verzoeker nieuwe elementen heeft.

Dat verzoeker er immers mocht vanuit gaan dat hij zou opgeroepen worden, zeker nu er tussen de eerste beslissing en de huidige beslissing bijna een jaar is verlopen."

Aangaande de motieven omtrent zijn concrete asielrelaas, stelt verzoeker:

"Verzoeker kan wederom alleen maar vaststellen dat deze motieven niet overtuigen, temeer daar hij zijn verklaringen hieromtrent bevestigt en van oordeel is dat zij inderdaad logisch aanvaardbaar zijn;

Verzoeker kan daar helaas verder niets aan toevoegen; zijn verklaringen zijn wat ze zijn, zijn toelichting bij de zogenaamde tegenstrijdigheden, - die er immers geen zijn- zijn ook duidelijk en in de context van Iraq plausibel;

Zoals reeds hierboven gesteld werd verzoeker inderdaad nogal geplaagd door achterdocht hetgeen gelet op zijn verleden, alhoewel niet gerechtvaardigd, niettemin wel begrijpelijk is.

Verzoeker was ook van oordeel dat hij zich moest concentreren op het incident van 29/9/2012, nu dit het enige incident was waarvan hij een bewijs had, -dat volgens hem sluitend was.

Wat het feit betreft dat hij niet meteen onderdook, laat staan vluchtte, dient toch ook overwogen te worden dat dit altijd een laatste redmiddel en oplossing is die men ondanks de moeilijkheden, de gevaren en de angst niet altijd onmiddellijk durft of kan kiezen.

Hoe dan ook deze enkele bemerkingen zijn subjectief en kunnen niet volstaan om de vrees van verzoeker af te wijzen.

Trouwens de opname op de SIM-kaart van verzoeker is duidelijk een ernstig dreigement, en een element dat niet zonder meer kan afgewimpeld worden. Het is dan ook spijtig dat er in algemene termen wordt naar verwezen als niet dienstig, alhoewel men inzake een dergelijk fragment toch minstens een meer individuele beoordeling mocht verwachten.

Verzoeker heeft sedert de eerste beslissing – en de intrekking- ook andere documenten in zijn bezit gekregen, die hij thans ook laat vertalen en die minstens zijn identiteit bevestigen; deze stukken duiden minstens op een medewerkingswil en een bereidheid tot het scheppen van transparantie.

Daarbij is ook in het bijzonder van belang dat hij de dreigbrief van Ansar-al Sunna thans kan voorleggen (7).

Niettemin kon verzoeker niet de gelegenheid krijgen om deze stukken en de stappen die hij heeft kunnen ondernemen tijdens zijn verblijf in België toe te lichten."

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan:

"Verzoeker bewijst inderdaad zijn afkomst uit Kirkuk (zie 3,4,5).

Hij is het echter niet eens met het aangevoerde standpunt; het enige criterium dat doorslaggevend lijkt, is dat het geweld significant lager ligt dan in 2006-2007; dit betekent echter niet dat de situatie voldoende veilig zou zijn om personen zonder meer terug te sturen, die zich momenteel bij ons als asielzoeker aandienen.

Hoe dan ook is het bewezen of dient hieromtrent minstens bijkomend onderzoek te worden gevoerd, dat verzoeker wel degelijk werkzaam is geweest bij de politie in Kirkuk, zodat hij minstens in die hoedanigheid ook –naast zijn hoedanigheid van burger- doelwit is van het zogenaamde doelgericht geweld, waarvan sprake is.

Zolang de aanslagen verdergaan, ook al zijn ze beperkter dan enkele jaren geleden, kan er niet simpelweg worden gesteld dat er geen reëel risico bestaat op ernstige schade, hetzij ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van dat willekeurig geweld.

Verzoeker behoudt zich ook het recht voor hierop terug te komen."

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog kleurenkopieën van de volgende stukken bij het verzoekschrift: zijn identiteitskaart (bijlage 3), zijn rijbewijs (bijlage 4), een fiche van de burgerlijke stand (bijlage 5), een bewijs van tewerkstelling bij de politie (bijlage 6), een dreigbrief van Ansar al Sunna (AAS) (bijlage 7), de identiteitskaart van zijn vader en de rantsoenkaart van zijn familie (bijlage 8).

2.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Verzoeker kan niet worden gevolgd in het betoog dat de motivering inzake zijn tewerkstelling bij de antiterreureenheid van de politie subjectief zou zijn en niet zou worden gestaafd door objectieve gegevens. Dit betoog vormt een loutere miskenning van de bestreden motivering ter zake, die gesteund is op verzoekers afgelegde verklaringen en op de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier.

Uit deze terecht aangehaalde verklaringen en informatie blijkt dat verzoeker (i) aanvankelijk weigerde informatie te geven over de locatie van zijn werkplaats; (ii) na vervolgens te hebben aangegeven dat hij verschillende werkplaatsen had, enkel kon aangeven dat het overheidsgebouwen zijn, en dit zonder nadere specificatie; (iii) vage, inconsistente en onaannemelijke verklaringen aflegde over de bewaking van deze gebouwen; (iv) ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn uniform, daar waar het niet aannemelijk is dat hij twee verschillende uniformen had, dit nergens uit de informatie blijkt en hij geen van beide uniformen in detail kon beschrijven; (v) uiterst vage verklaringen aflegde over zowel zijn basisopleiding als politieagent als zijn opleiding als lid van de antiterreureenheid; (vi) vage, onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegde over één van de arrestatieopdrachten waaraan hij zou hebben meegewerkt; (vii) slecht op de hoogte was van de verschillende politiediensten in Irak; (viii) foutieve verklaringen aflegde en onwetend bleek over het hoofd en de vicedirecteur-generaal van de antiterreureenheid van de politie in Kirkuk, alsmede over de arrestatie van terreurverdachten in oktober 2011 die direct verband hield met zijn voorgehouden eigen beroep.

In zoverre verzoeker op algemene wijze stelt dat hij geen hooggeschoold lid van de politie was, dient te worden opgemerkt dat dit er geenszins afbreuk aan doet dat van hem redelijkerwijze mocht worden verwacht dat hij zou kunnen antwoorden op de hoger aangehaalde, eenvoudige en elementaire kennisvragen betreffende zijn onmiddellijke leef- en werkomgeving.

Evenmin kan de aangevoerde achterdocht als uitleg voor voormelde vaststellingen worden aanvaard. Nog daargelaten dat verzoeker nalaat om *in concreto* aan te geven dat, waar of op welke wijze deze zijn

verklaringen of de bestreden beslissing zou hebben beïnvloed, rust op een asielzoeker immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden ten aanzien van de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

Verzoeker beperkt zich inzake het voorgaande voor het overige tot de algemene beweringen dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij wel voldoende basiskennis bezat en dat geen aandacht wordt geschonken aan de pertinente informatie die hij wel verstrekke. Dergelijke algemene beweringen kunnen echter geenszins afbreuk doen aan hetgeen voorafgaat. Verzoeker laat na te duiden welke gezegden niet of onvoldoende in rekening zouden zijn gebracht. Evenmin preciseert hij welke de invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting met zich meebrengt om alle elementen die in het nadeel, dan wel in het voordeel van de kandidaat-vluchteling spelen in de bestreden beslissing op te nemen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde tewerkstelling bij de antiterreureenheid van de politie van Kirkuk. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij ingevolge deze tewerkstelling beweert te hebben ondervonden.

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt nog verder ondermijnd doordat verzoeker, zoals blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, herhaald tegenstrijdige verklaringen aflegde over de beweerde bedreigingen aan zijn persoon vanwege AAS en tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verblijfplaatsen waar hij zou hebben verbleven in de periode voorafgaand aan zijn vertrek nadat hij een dreigbrief zou hebben ontvangen.

Verzoeker komt inzake deze vaststellingen, die in tegenstelling met wat hij voorhoudt bezwaarlijk kunnen worden afgedaan als louter subjectief, niet verder dan een loutere herhaling van en volharding in zijn verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS en tot het loutere poneren dat zijn verklaringen niet tegenstrijdig zijn. Dergelijk betoog is niet dienstig om de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen te weerleggen. In zoverre verzoeker deze tegenstrijdigheden nog op algemene wijze tracht toe te schrijven aan achterdocht in zijn hoofde, dient te worden opgemerkt dat deze voorgehouden achterdocht, omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen, geen afdoende verschooning kan vormen en de aangehaalde, concrete tegenstrijdigheden niet kan verklaren.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij het jammer vindt dat hij niet opnieuw werd gehoord in de periode tussen de intrekkingsbeslissing van het CGVS en het nemen van de nieuwe, op heden bestreden beslissing en stelt dat hij ervan uit mocht gaan dat hij opnieuw zou worden opgeroepen voor een gehoor *“om te kijken of de argumenten die destijds werden ingeroepen nog kunnen standhouden en/of verzoeker nieuwe elementen heeft”*, dient te worden vastgesteld dat niet kan worden ingezien hoe dit betoog afbreuk zou kunnen doen aan de hoger aangehaalde, concrete vaststellingen. Verder kan worden opgemerkt dat verzoeker zelf aan het CGVS nooit te kennen gaf over nieuwe elementen te beschikken en evenmin vroeg opnieuw te worden gehoord. Het CGVS is bovendien geenszins verplicht een tweede gehoor te organiseren en heeft te dezen een discretionaire bevoegdheid om een tweede gehoor te organiseren indien dit nodig wordt geacht om nadere inlichtingen te verwerven.

De neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn beroepsactiviteiten en van zijn asielrelaas kunnen herstellen.

Ten aanzien de sim-kaart in het administratief dossier (stuk 16: documenten), wordt in de bestreden beslissing met recht opgemerkt dat hieraan geen bewijswaarde kan worden gehecht nu, wat hierop ook te horen is, de boodschap op dit stuk door eenieder, om het even waar en om het even wanneer kan zijn ingesproken en dit stuk niet wordt neergelegd in het kader van een geloofwaardig asielrelaas.

Wat betreft de documenten die bij het verzoekschrift worden gevoegd (bijlagen 3-8), dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen dienstige uitleg verschaft voor het feit dat hij deze niet eerder kon bijbrengen en hij deze slechts neerlegt bij de indiening van het verzoekschrift op 24 maart 2014.

Nochtans vertoeft verzoeker reeds sedert eind 2012 in België en zou hij reeds toen gevraagd hebben aan zijn familie om de documenten op te sturen (gehoorverslag CGVS, p.2-3).

Hoe dan ook dienen luidens artikel 8 PR RvV de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken, indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de bij het verzoekschrift gevoegde documenten door de Raad verder niet in overweging genomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn voorgehouden profiel als politieagent en zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.3. gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt voorts niet het minste begin van informatie bij aangaande de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst in Irak, *in casu* Kirkuk. Uit de landeninformatie die verweerder bij de nota voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 6, bijlage), en waaromtrent verzoeker geen opmerkingen aanbrengt, blijkt dat de situatie aldaar niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS